

Όπως είναι γνωστό από τις 2 Μάρτη βρίσκεται σε απεργία πείνας ο γιος μου Φοίβος, συμμετέχοντας στην κινητοποίηση με άλλους συναγωνιστές του, μέσα από το Δίκτυο Αγωνιστών Κρατουμένων (ΔΑΚ) διεκδικώντας: Την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ', των τρομονόμων 187 και 187Α και του κουκουλονόμου, την οριοθέτηση στη χρήση του DNA, ως αποδεικτικού μέσου και την απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού, λόγω αναπηρίας (93%) για να λάβει τη νοσηλεία που του αρμόζει.

Δεν κρίνω τις ιδέες ή τη δράση του, για τα οποία έχω τις δικές μου απόψεις, θεωρώντας ότι αυτές οι επιλογές οδηγούνται συνήθως σε αδιέξοδο, όσο ηρωισμό και ανιδιοτέλεια και αν διαθέτουν οι πρωταγωνιστές τους, εξάλλου είναι γνωστή η πολιτική και συνδικαλιστική μου πορεία που καταδεικνύει τη διαφορετική πολιτική θεώρηση για τα πράγματα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι τα αιτήματα της απεργιακής τους κινητοποίησης δεν είναι δίκαια. Αντίθετα ήταν διαχρονικές θέσεις του κινήματος των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και βασικές αξίες που στήριξαν σε δυσκολότερες περιόδους οι δυνάμεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς και ο ΣΥΡΙΖΑ. Το γεγονός δε ότι η νέα κυβέρνηση μεταξύ των πρώτων νσχ φέρνει για ψήφιση την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ', αλλά και άλλων διατάξεων που θα αποσυμφορήσει τις φυλακές και θα βελτιώνει τις συνθήκες κράτησης, καθώς και οι δεσμεύσεις της για την αντιμετώπιση και των άλλων αιτημάτων, κινούνται σε μια τέτοια κατεύθυνση, που η επίσπευσή τους είναι απόρροια και του αγώνα που διεξάγεται μέσα και έξω από τις φυλακές, από τους πολιτικούς κρατούμενους και τα κινήματα αλληλεγγύης.

Το πρόβλημα όμως δεν είναι ποιος έχει ή δεν έχει δίκιο ή πώς κάποιος φιλοσοφεί τα πράγματα και αναλύει την πραγματικότητα, αλλά πώς οι φορείς της πολιτείας σέβονται τα στοιχειώδη δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα.

Παρακολουθώντας τις δίκες που γίνονται στο λεγόμενο "τρομοδικείο" των φυλακών Κορυδαλλού, πέρα από τις τριτοκοσμικές συνθήκες διεξαγωγής τους και την καταπάτηση των δικαιωμάτων των κρατουμένων και των συνηγόρων τους, αλλά και τις αμφισβητήσεις για τη διασφάλιση των εγγυήσεων της δημοσιότητας και της δίκαιης δίκης, πράγματα που αποτελούν στοιχειώδη καθήκοντα και υποχρέωση να τα αλλάξει μια κυβέρνηση της Αριστεράς, χωρίς να υποκλιθεί και να υποχωρήσει στην επίθεση που δέχεται από τις δυνάμεις της συντήρησης και του μεσαιωνικού σκοταδισμού.

Δεν μπορεί πχ οι υπουργοί της νέας κυβέρνησης να μένουν απαθείς, όταν στην αίθουσα του λεγόμενου “τρομοδικείου” των φυλακών, που διεξάγονται οι δίκες ή στις μεταφορές πολιτικών κρατούμενων στα νοσοκομεία, κινητοποιούνται διμοιρίες ΜΑΤ, δεκάδες αστυνομικοί της αντιτρομοκρατικής και ασφαλίτες, ένας ολόκληρος δηλ. συρφετός αργόσχολων και τα νοσοκομεία να μην διαθέτουν προσωπικό και ήδη πρώτης ανάγκης για τους ασθενείς τους ή να πεινάνε παιδιά σε σχολεία;

Αν αυτές οι εικόνες είναι για να εμποδώνεται η ιδέα στην κοινωνία για το ποιοι μηχανισμοί αποτελούν το κράτος και ότι αυτό είναι αήττητο, ποια ανάγκη υπηρετούν σήμερα να μην σπάσουμε αυτές τις εικόνες που πέρα από αντιαισθητικές είναι και κοστοβόρες για την κοινωνία και τους πολίτες της;

Ποιος υπουργός της κυβέρνησης ή ποια συνδικαλιστική οργάνωση υγειονομικών μπορεί να δεχτεί να εξετάζονται κρατούμενοι, όπως έγινε την Παρασκευή 20/3/2015 στο νοσοκομείο “Τζάνιο” του Πειραιά, με χειροπέδες (βλέπε [καταγγελίες Φοίβου](#) και του [προσωπικού του γιατρού](#)) ή να μη γίνεται η εισαγωγή τους επειδή αρνούνται, όπως έχουν δικαίωμα, να πάρουν ορό;

Ποιος προοδευτικός και αριστερός άνθρωπος μπορεί να δεχτεί, όταν στην κυβέρνηση είναι η Αριστερά, να απαγορεύεται στους γονείς και την προσωπική γιατρό του Φοίβου, την κ. Λίνα Βεργοπούλου, να έρχονται σε επαφή μαζί του και να μπορούν να μιλήσουν για να δουν σε ποια κατάσταση είναι η υγεία του μετά 21 μέρες απεργίας πείνας;

Πώς μπορούμε να δικαιολογήσουμε το γεγονός ότι το νοσοκομείο “ΑΤΤΙΚΟΝ”, που εισήχθη ο Φοίβος το Σάββατο 21/3/2015 δεν διέθετε ούτε μαξιλάρι ούτε τα στοιχειώδη, όταν έξω από το θάλαμο και στον περίγυρο του νοσοκομείου ήταν δεκάδες αστυνομικοί και ασφαλίτες, οι οποίοι επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό, που δεν μπορεί να πληρώσει τις εφημερίες και τα νυχτερινά του υγειονομικού προσωπικού των δημόσιων νοσοκομείων;

Ποιος μπορεί να ανέχεται το γεγονός να είναι ένας απεργός πείνας, που βρίσκεται στα όρια των βιολογικών του αντοχών, επί ώρες στην αναμονή και στον προθάλαμο των επειγόντων περιστατικών του νοσοκομείου “ΑΤΤΙΚΟΝ”, σε μια καρέκλα, με χειροπέδες, περιτριγυρισμένος από πάνοπλους αστυνομικούς της αντιτρομοκρατικής και των ΕΚΑΜ, χωρίς καμιά δυνατότητα επαφής με τους οικείους του ή τον προσωπικό του γιατρό;

Μπορεί η μεγάλη πλειοψηφία του λαού μας να δείχνει ανοχή και να κατανοεί τις δημοσιονομικές δυσκολίες, για άμεση βελτίωση της ζωής του ή της αύξησης των μισθών,

των συντάξεων και των κοινωνικών επιδομάτων, δεν θα δείξει όμως ανοχή σε ζητήματα που προσδιορίζουν το στίγμα και της αξίες της αριστεράς για δικαιοσύνη, ισονομία και ευαισθησία απέναντι στους αδύναμους και τους διαφορετικούς, γι' αυτό, όπως πρέπει να καταργηθούν εδώ και τώρα το δουλεμπόριο της ενοικιαζόμενης, εργολαβικής και ανασφάλιστης εργασίας, έτσι πρέπει να σταματήσουν να προκαλούν οι δυνάμεις καταστολής, να αυθαιρετούν οι δικαστικές και ανακριτικές αρχές και ταλαιπωρούνται οι πολίτες από την αναλγησία των κρατικών αρχών.

22/03/2015